

חברתית: פרקליט קופ"ח הודיע לבית המשפט, כי הקופה מסכימה לצרף את ניציגי סיעת העולם הזה — כוח חדש לוועד המפקח. בהודעה אחרת, מסר הפרקליט כי הוועדה המפקח כבר החליט לקבוע מועד לוועידה — בניגוד לדיונים הקודמים, בהם עמדו על דעתם שאין מקום לקביעת המועד.

התעניין השופט חיים דבורין בנוהלים לפיהם פועלים מוסדות קופת-הולים: "מה פירוש תצרפו חבר שלהם? התפנה מקום?" ענה חלד: "כנראה שהתפנה, אם לא, יהיה צורך לשנות את התקנות, כדי להגדיל את מספר החברים..."

מנגנון

חייץ בין עמים

כסמל לשלום

האלוף אברהם יפה

מנצל רשות ממלכתית

לתעמונה פוליטית

אלוף (מיל.) אברהם יפה הוא מנכ"ל רשות שמורות הטבע. בתוקף תפקידו זה הוא ממנה גם על שמירת נופי ישראל. לרוע המזל, סבור יפה כי תפקידו

שומר-טבע יפה בכל נימי הנפש

קידו כולל גם התערבות בנוף הפוליטי של ישראל.

היותו של האלוף מוצק-הגוף ונעים הסבר אחד ממנהיגי תנועת ארץ-ישראלי השלימה, אינה צריכה לפגוע כהוא זה בהערכה להישגיו ברשות שמורות הטבע. אבל ברבע בו מנסה האלוף לנצל את הרשות הממלכתית שהוא ער מדבראשה למסע תעמולה פוליטי, יש בכך כבר טעם לפגם.

זה בדיוק מה שעשה יפה בשבועות האחרונים, לרגל הופעתו של אלבוס סיני, צירף יפה לאלבוס מכתב חתום על ידו, על נייר רשמי של רשות שמורות הטבע, בו הוא קורא בגלוי לסיפוח סיני.

כותב יפה במכתבו: "סיני, חבלי-ארץ, שלא נכנע לשלטון זרים עד ימינו אלה, יישאר בידי העם, שקשור בכל נימי נפשו בו, יישאר כאיזור אשר יבטיח את השלום בתחומו עד עולם. יישאר בידי צאצאי הנודדים אשר נדדו בו ארבעים שנה, פתוח לכל הרוצה לראותו ול"חפש בו את האלוהים שלו. סיני, שלני יהיה, כסמל לשקט, לבטחון, להשקנה, כחייץ בין עמים וכבסיס ליחסי שלום בעתיד."

קל לתאר איזו סערת רוחות היתה קמה במדינה, לוא, למשל, היה מנכ"ל רשות הספורט, קורא להקמת מדינה פלסטינית בגדה. אבל כשמנכ"ל רשות שמורות הטבע, משתמש בכספי המדינה

לניהול תעמולת סיפוח, אין הדבר מט-ריד איש במנגנון המימשל.

עסקים

ידידות

שכזו

האיש שעמד למכור מזון

למיליוני היהודים

הפך עתה ליועצו

האישי

כשיסלה בוכמן, מלך הבראים של פרנקפורט, עמד לרכוש בשעתו את מלון הילטון בתל-אביב, במחיר הצנוע והשווה לכל נפש של 12 מיליון דולר, תמהו רבים על פרטי העסקה.

אותה תקופה היה המלון, ששווי הנכס הוערך ב-16 מיליון דולר, בניהולה של חברת נכסים בראשותו של נחום שמיר, שמיר, מי שהתגלה כאחד מנערי אשר כול, היה בשעתו ראש משלחת השילוח מים בגרמניה, יום את הקמת הספנות ישראל והיה מנהלן, ניהל את חברת הביטוח הנה, לפני שנאלץ לעזוב בגלל מרד העובדים נגדו. אחר-כך היה ציר כלכלי בארצות-הברית. כשיום לוי אשכול את הקמת החברה לישראל ב-1968, מונה שמיר כמנהלה. כעבור שנה תבע שר האוצר זאב שרף את פטוריו. שמיר עבר או נהלה את חברת רסקו, כיושבראש מועצת המנהלים שלה, נאלץ להתפטר גם כאן, אחרי שהסתכסך עם המנכ"ל ישראל קרוא.

כאשר מצא שמיר את בוכמן כקונה פוטנציאלי למלון הילטון, שעבר לבעלותה של הממשלה בתקופת המיתון, התר להבו מכך פרטים, התלהבות הצטננה כאשר התגלו פרטי העסקה. שמיר נתן לבוכי מן לשלם עבור המלון רק 7 מיליון דולר במזומן, ואת היתרה בתשלומים ל-12 שנה. את הכסף המזומן רצה בוכמן לגייס בעזרת הלוואות מהממשלה הגרמנית ושעבוד אג"ר

נחום שמיר רק מתוך כנות

רותי-חוב נושאות ריבית של ממשלת ישראל של שעמד לרכוש כחלק מקניית המלון. עיסקה גאוגית זו, שהיתה מקנה לבוכמן גם מלון וגם הפרשי ריבית על הסכום שילווה מהממשלה הגרמנית. נתקלה רק בבעיה אחת: הממשלה סרבה להעביר על שמו של בוכמן את מניות המלון לפני שישלם בעדן. בלי המניות לא יכול היה בוכמן לקבל את ההלוואות. כך התפוצצה העיסקה באלגנטיות. כעבור כמה חודשים נמכר המלון ב-16 מיליון דולר לקבוצת רוקן-טייג.

בלי משכורת. אבל הידידות בין שמיר לבין בוכמן לא התפוצצה. שמיר החליף במרוצת הזמן כמה תפקידים. כיום הוא יושבראש מכון בית-ברל, המדרשה הרעיונית של מפלגת העבודה. בוכמן רכש בינתיים שטח נרחב ברחוב הירקון בתל-אביב, שם הוא מתעתד להקים מלון ענק. והנה, מסתבר כי בשעות הפנאי שלו,

מגבונים נייר בחנויות בישראל

צ'רץ נגד לילי ולוטוס נגד ליידי 919

מקילו לנפש לשנה. כיום, היא מעל שני קילו — ועוד היד נטווייה. כאשר שולחת עקרת-הבית את ידה אל המדף בסופרמרקט, כדי להטיל ל-תוך סלה גליל נייר-טואלט — ספק אם היא יודעת איזה מאבק-איתנים מתחולל מאחורי גבה על נפשה, כדי להניאה לבחור דווקא בגליל זה ולא אחר.

שח בכית-שימוש

שכן בשנת 1972 בלבד, השתמשה היא — יחד עם שאר אזרחי המדינה — בלמעלה מ-1 מיליון קילומטר נייר טואלט. משוק כבד זה, הצליחה חגלה לכבוש 45 אחוז, כשהשאר מתחלק בין מונטנה, רקס, ומספר יצרנים קטנים. במסגרת מאמצי המכירה שלהם, מעניקים למשל יצרני רקס, על כל ארבעה גלילים, מערכת שח, כדי שלא יהיה משעמם בשעת-השימוש, כפי הנראה.

אחד מושך עשרה. אחרי נייר הי טואלט, המוצר החשוב ביותר בשוק זה הם המגבונים (tissues).

לפני 1967 היה יבוא המגבונים תענוג יקר (13 לירות לדולר). רק אינטיגניט טים קינחו את אפס במימחטות-נייר. כיום, מרגיש כל בעל מכונית חובה ל-עצמו להטיל, ברשלנות אלגנטית, קופסת מגבונים מעל מדף לוח המכשירים של המכונית.

בעבר, היה היבוא בעיקר מתוצרת קלינקס, חברה אמריקנית עם שלוחות בכל העולם. הציוד של חגלה פעל בר שיטה שונה משל קלינקס. שיטת חגלה הנמכרת בשם המסחרי לילי, חדישה יור תר, בשיטה זו אין מימחטה אחת מר שכת את חברתה (ולרוב מושכת עשר, במקום אחת) אלא כל נייר מקופל לחד ויוצא לחד.

מהתחרות בין היצרנים, מרוויח הר צרכן: לילי מוכרת חבילה של 100 מגבונים כפולים במחיר של 1.8—2 ל"י. צ'רץ של מפעל מונטנה בנהריה — הפועל בשיטת קלינקס — עולה רק 1.7—1.6 ל"י. אולם השוואת המגבונים מגלה כי מבגון של לילי מקיל 25% יותר נייר מאשר זה של צ'רץ.

לפני כמה חודשים הציע מונטנה ל-חגלה הסדר שיווק, ונדהה הצרכן יכול רק לברך על כך, שכן הסדר-שיווק מנטרלים את התחרות — ואת הצורך למצוא-הן לשיני הצרכן.

בנוסף לשיני הגדולים, ישנם בשוק עוד מספר יצרנים קטנים, המשתמשים בשיטות קצת שונות כדי לתפוס קלייני-טים. כמו למשל מפעל דבש, הלוטוס, המשתמש בשמות כגון דרבי, ליידי פופ, אפ, וכדומה, שכלל הטקסט על האריזות הוא באנגלית, ורק באותיות זעירות כתוב כי המפעל הוא רמת-גני. כך, מקיבל הקונה השטחי את הרושם כי הוא קונה תוצרת-חוץ.

מה שדי מדוייק, למעשה: כי המפעל הרמת-גני אינו מייצר את הסחורה בר עצמו — אלא קונה אותה ברמאלה.

משמש יושבראש בית ברל, מנאמניו של פנחס ספיר, כיועצו האישי של בוכמן בישראל. הוא נפגש עימו תכופות, מפגישו עם אישי מדינה חשובים ואף משתתף לצידו בפגישות רשמיות. כך, למשל, היה זה שמיר שהלך עם בוכמן לראש-עירית תל-אביב, יהושע רבינוביץ' כדי להסדיר עבור בוכמן את ענייני אחווי הבניה וההטבות השונות למלון.

אין להתפלא על קשרים הדוקים אלה. המיליונר היהודי מפרנקפורט, שעשה את הונו בעסקי שוק שחור, הגיע למסקנה כי שמיר, שעמד למכור לו מלון בתנאים כה נוחים, הוא ודאי מוח כלכלי מזהיר.

כאשר נשאל השבוע שמיר אם הוא מקבל משכורת מבוכמן, השיב: "אני ער שה זאת בלי שכר, סתם מתוך ידידות. מתוך זה שלא מכרתי לבוכמן את המלון, הוא מעריך לפחות את זה שעשיתי לו או בכנות."

מלחמה

המגבאים

על המלחמה העזה בין ייצרני

מוצר-הנייר — ממנה יוצא

הצרכן נשכר

אלה מבין המאוינים שהבחינו בכך, סברו לתומם כי היתה זו טעותו של הקריין, שהשמיע אותו שם כל פעם בצורה שונה. המאוינים לא יכלו לדעת שהקריין היה דווקא בסדר, והשינויים היו תוצאת מאבק מאחורי הקלעים.

בתחילה, דיבר קריין הגר-הקל, בשיי דורי-הפירסומת-לחילולי-נייר, על פיפון — בשני פאיים מודגשים. אלא שאז, גילה מישהו ברשות השידור כי הרעיון שמאחורי הפיפון הוא שהוא סופג פיפי — כפי שאמורים היתולים בעצם לעשות מקיפומת-דגא. המישהו נחרד, הודיע ל-מפרסם כי אין להשמיע מילים גסות במדיום. המפרסם נכנע לטוהר-המידות, והקריין החל מדבר על פיפון חדש — בשני פאיים רפויים.

לא חלפו הימים, וצרה חדשה נתר-גשה על פיפון. הפעם, התבלשו עליו שומרי טוהר-המידות של השפה העברית, שהדגישו כי כללי הדקדוק מחייבים דווקא כן להשתמש בשני הדגשים.

כך, הגיעו עתה כל הצדדים הנרגשים אל הפשרה האחרונה — דגש בפא הראשונה בלבד — ותינוקות עט-ישראל יכולים לעשות פיפי (פא ראשונה דגוי שה, שנייה רפוייה) בנחת.

תחרות עזה. מלחמת הדגשים היתה אחת הקלות שעמדו בפני יצרני פיפון. חברת חגלה (שהיא חברת-בת של מפ"עלי נייר חדרה), בחמש השנים מאז החלה חגלה להתחרר מוצרי-נייר לשוק הישראלי, הצליחה החברה לעמוד בתחרות עזה עם הייצרנים האחרים, במאבק על השוק הישראלי. באותם ימים, היתה הצריכה של מוצרי-נייר בישראל פחות